

El tren negre

Ni tan sols sé com, però en un obrir i tancar les parpelles, els meus ulls ja admiraven l'entrada, l'única, al tren negre. Un peu, sense tenir-ne consciència, va fixar-s'hi a dins amb una energia estranya, sobretot en les condicions en les quals em trobava en aquell moment. Tot d'una, aquell llum de tons groguencs que, des de fora, restava obert, es va fondre. Al seu lloc, un llum vermellós es va empoderar de l'interior del vagó. Em vaig fixar, i aquell llum semblava sortir d'una bombeta tot sol, situada possiblement en una posició central dins del vagó, cosa ben curiosa, tenint en compte que enlluernava totes les extremitats del llarg vagó. Em vaig limitar a veure el rastre del llum a sobre meu, tot i que no veia el seu origen, de tal manera que ni tan sols vaig notar que l'alçada del sostre del vagó... Feia ben bé deu metres! Com podia ser? Mai no havia vist, ni tan sols en els somnis més fantàstics, un tren d'igual mida. Aquella alçada, a més, em provocava certa inseguretat: semblava que el cel immens se m'hagués de caure al damunt! En aquell moment, a causa de l'ensurt, els meus braços s'alçaren, protegint el meu rostre del no-res. Durant uns instants, em vaig mantenir en dita posició. Al cap d'una estona, però, lentament, vaig abaixar els braços, adonant-me del ridícul que acabava de fer. Em vaig adonar també que aquell vagó, contràriament a la seva alçada, tenia ben poca amplada. Potser, l'amplada recordava més a la d'un cotxe, i no a la d'un vagó de tren corrent. Tot seguit, em vaig posar ferm, i vaig avançar unes passes. En un inici, era un llum vistós, que enlluernava fins als més minsos racons; tanmateix, ara em movia amb precaució, ja que semblava que el llum perdés força. Semblava, a més, com si una boira negra i espessa es passegés pel sòl: ja no podia veure'm, pràcticament, els peus i, amb això, tampoc el terra. De sobte, vaig topar amb un objecte, que el meu peu dret va xutar. Semblava un estri metàl·lic, tenint en compte el soroll que va prosseguir. Em vaig mig-acotar, tot flexionant les cames, i anava movent els braços sense sentit, rosant el terra amb els dits, per saber que era el que acabava de caure. Després d'estar-me una estona remenant en el fosc sòl, el vaig trobar. Pesava. El vaig sollevar amb ambdues mans, fent una força exagerada: semblava una dalla, però sabia que no ho era. I és que les tres barres d'aquesta, en la foscor, que semblava que cada cop es fes més vigent, no tenien la forma recta i pròpia, amb les extremitats lleugerament inclinades vers l'avant, d'un estri de segador. Amb totes les meves forces, vaig aixecar-la en l'aire, en direcció al sostre infinit, on el llum sí que enlluernava bé. No puc dir amb exactitud el que era, perquè allò no tenia nom. Semblava una dalla: sí. Però aquesta, contràriament als tres barrots ja descrits, tenia al seu lloc tres banyes de cabra. Em va sobtar: què era aquell instrument, què hi feia allà i per a

què podia servir? El vaig deixar arraconat a una banda. En el cas que tornés a passar pel mateix indret, no volia ensopegar amb allò tan pesat. Seguia avançant, fins que un crit esgarriós, provinent d'un lloc llunyà, però certament de l'interior del tren, em va eriçar tots els pèls del cos. Em vaig quedar glaçat. No volia moure'm, temerós que tal acte pogués tenir conseqüències. De sobte, aquell llum, que havia anat desapareixent a mesura que passaven els minuts, va cloure de cop. Em vaig quedar a les fosques, completament. Ara sí, tenia clar que no em podia moure, ja que ni tan sols un raig de llum s'endinsava en el tètric vagó. De sobte, vaig notar un polsim en l'aire, que tot seguit va penetrar dins les meves narius i, després, va impactar en la meua cara. Vaig tossir, fruit d'aquella desconcertant polsegada. Vaig esbufegar sense parar durant uns quants minuts, fins que de cop i volta, i de forma poc corrent, aquella pols va cessar. Ni tan sols notava aquella picor existent que resta tot seguit en el nas. I, al cap d'un o dos segons, la llum roja va tornar a aparèixer, allà dalt, al sostre del vagó, amb la mateixa potència inicial. Em començava a estranyar tot aquell panorama. Tenia decidit, abans que el llum s'apagués novament, canviar de vagó. El problema era que desconeixia les dimensions d'aquell trasto on em trobava. La seva llargària no em permetia fer-me una idea de les seves dimensions, ni tan sols una aproximació. Feia estona que caminava i, a part de topar-me amb objectes i situacions profundament rares, no aconseguia, en aquella foscor vermella, trobar el final. El llum començava, novament, a perdre potència, i la mateixa boira negra cobria ja part del terra i dels meus peus. Em guiava sempre mirant el sostre, on s'hi veia bé: intentava trobar algun indicatiu, en aquella considerable distància, que em permetés entreveure una porta, o qualsevol altra cosa, que no fos sempre el mateix sostre. Però totes les meves passes resultaven en va. El passadís d'aquell vagó era infinit! La meua paciència s'esgotava per moments. Pensava que no hi hauria cap més vagó, que aquell vagó fosc no tenia final. Fins que vaig notar que un objecte, des del sostre, queia. Vaig alçar la vista, i no vaig veure res. Vaig abaixar el cap. Evidentment, tampoc no distingia res en aquella temible foscor. El més estrany fou que el soroll de l'objecte, semblant al soroll metàl·lic d'una moneda en caure, se sentia lluny, molt lluny, sota els meus peus. Vaig avançar un peu, meticulosament, i anava donant copets amb la punta a terra, adonant-me que just al meu davant ja no hi havia sòl. Al seu lloc, hi havia el que semblava ser un forat. Si no hagués estat per la moneda, hagués caigut, probablement, en un indret més fosc encara. Llavors, vaig saber que no anava pel bon camí, però... on havia d'anar? Havia de girar cua, potser. Cada cop em sentia menys a gust en aquell vagó infinit. Així mateix, sense pensar-ho més, envaït per un temor extrem envers aquella situació, vaig emprendre el camí per on havia vingut. La indiferència que sentia sobre aquell estrany somni, si és que ho

era, em va començar a inquietar fins al punt de sentir una por sincera. Les passes recorrien el circuit que ja havia fet abans, però de què servia? I si una altra esquerdada es formava al sòl, i aquest cop la moneda salvadora ja no apareixia? Tenia por. Molta. La llum vermella desapareixia, o almenys així m'ho semblava, per instants, i la boira espessa s'havia dispersat ja a l'alçada de la meua panxa. Un silenci aclaparador em va sobresaltar. No m'havia fixat abans en aquell misteriós silenci i, en aquell precís instant, en que ja el vaig notar, no vaig saber reaccionar. Quina esgarrifança més gran! Sentia els batecs del meu cor, a causa d'aquell silenci imperant. De sobte, el silenci va finir, quan el rugir d'una fera l'esvaí. Què havia estat? La mala bèstia semblava enfadada. O el que fos allò. Ja que, en un segon rugit, pocs segons més tard, em vaig adonar que potser no era un animal. Semblava més aviat el brunzit d'un cotxe a l'engegar-lo. Novament, en un tercer so, em va semblar un animal. Però el que em va espantar més, fou que en la foscor vaig deduir que aquell soroll era molt a prop. De fet, només aquest so em va estremir exorbitantment. Què era el que els meus timpans oïen? Era la abrupta i clara veu de la mort? De sobte, en pensar això, el meu cos s'encongí. Caigué a terra, a quatre grapes, tot frenant el que hauria estat una caiguda de morros amb ambdós braços. Recolzat, mirant, segurament, al sòl que no podia veure, amb una alterada respiració, vaig endevinar la clara premissa del que estava ocorrent: recordava el cotxe i el soroll que feia el motor. Es tractava d'un trasto vell, que semblava que respirés. Igualment, recordava l'ampolla de whisky que els meus dits envoltaven, tot prement-la suaument, i que tan sols m'havia costat una moneda. La moneda... El cotxe... El motor... L'animal... I tantes coses subliminars que aquell vagó de l'infern m'havia fet veure! Anava recordant l'animal que, en la fosca de la nit, va decidir travessar la carretera i, en el meu esglai, em va fer perdre el control del volant, caient a les costes d'aquesta. Jo conduïa, és cert, però imprudentment. Ara ho recordava... I la llum vermella? Era la sang de la bèstia. I la dalla representava l'animal, una cabra, morta per culpa meua. Entenia què passava. Ara sí. Jo no era mort. Tan sols era un assassí. El meu càstig: quedaria atrapat en el record de la meua imprudència, per sempre més!